

ת"פ 24291/07/14 - מדינת ישראל נגד חליל אבו כף, עייד אבו עסא, חאטם אבו עסא, האשם אבו רקייק, אמין אבו כף

ת"פ 24291-07-14
06 דצמבר 2015

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ
בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מסעד מפמ"ד

המאשימה

נגד

1. חליל אבו כף
2. עייד אבו עסא
- ע"י ב"כ עו"ד אלעטאונה
3. חאטם אבו עסא
- ע"י ב"כ עו"ד נבון
4. האשם אבו רקייק
- ע"י ב"כ עו"ד וותד
5. אמין אבו כף
- ע"י ב"כ עו"ד ג'מע

הנאשמים

החלטה

בטענת אין להשיב לאשמה

בעניינם של נאשמים 2 - 5

כתב האישום מייחס לנאשמים 2-5 (להלן: "הנאשמים"), עבירות של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 274 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), חבלה ופציעה בנסיבות מחמירות (ניסיון), לפי סעיפים 335(א) ו-25 לחוק בנסיבות סעיף 34א(1) לחוק; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק והתפרעות שסופה נזק, לפי סעיף 157 לחוק.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 6.7.14 בשעה 22:00, במסגרת פעולות מחאה על מותו של הנער מוחמד חדיר בירושלים, התקהלו מאות אנשים בכיכר הכניסה לישוב תל שבע התקהלות אסורה, (להלן: "ההפגנה").

במסגרת ההפגנה, הושלכו בכניסה הדרומית לישוב עומר, הושלכו אבנים וזיקוקים לעבר מכוניות וגרמו להם נזקים. משהגיעה המשטרה למקום, נסוגו המפגינים לעבר הכניסה לישוב תל שבע. כשהגיעו לשם השוטרים, החלו המפגינים לירות זיקוקים לעבר השוטרים לגלגל לעברם צמיגים בוערים, ולידות בהם אבנים. אלה פגעו במספר שוטרים וגרמו להם

לחבלות, ונזק לכלי רכב משטרתיים. כן הבעירו המפגינים, ובכללם הנאשמים, מספר מוקדי אש על כביש הגישה לשוב תל שבע, והציתו ארון חשמל. נאשם 1 ביחד עם מפגינים נוספים, ידו אבנים גדולות לעבר השוטרים, בכוונה לפגוע בהם ולמנוע את מעצרם. נאשמים 2-5 היו מודעים לכך ששותפיהם להתפרעות מיידים אבנים לעבר שוטרים וכלי רכב, בכוונה לחבול בשוטרים חבלה חמורה.

הנאשמים כפרו במיוחס להם בכתב האישום, ועל כן נשמעו ההוכחות בתיק.

עם סיום פרשת התביעה, העלו נאשמים 2-5 טענת אין להשיב לאשמה.

דין

שלב "אין להשיב לאשמה" הוא שלב טכני בעיקרו, בו נבדקת דיות הראיות בלבד. על מנת שתתקבל טענה כאמור, על הנאשם להראות כי אין בראיות שהוצגו בסיס להרשעה, אפילו יינתן בהם מלוא האמון, ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי.

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה לפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם."

ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כחלון לב (1) 170, עמ' 179-180.

כן ראה יעקב קדמי, סדר הדין בפלילים, מהדורה מעודכנת תשס"ג-2003 בעמ' 1049:

"הלכה למעשה, די בקיומן של ראיות "דלות" להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם: "כפי שנקבע בע"פ 405/80... הרי כדי להחייב נאשם להשיב על האשמה אין צורך אלא בראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של עבירה... ודי במערכת ראיות ראשונית..." (ע"פ 141/84).

בשים לב לכך, אבחן את טענות ב"כ הנאשמים.

נאשם 2

ב"כ נאשם 2 מפנה לעדויות ע.ת. 2 עידן גרביאן (להלן: "גרביאן"), וע.ת. 3 ג'קי ברגיל (להלן: "ברגיל"), המסבכות את הנאשם בעבירה, לאחר שגרביאן זיהה אותו כמי שהיה חלק מחבורת המתפרעים, וברח לבית הקפה, וברגיל זיהה אותו בבית הקפה, כמי שהיה חלק מחבורת המתפרעים.

לטענת ב"כ נאשם 2, עולים ספקות רבים מעדויות העדים. גרביאן הודה שראה את הנאשם בחושך, ולא בבירור. עוד טען כי ראה אותו בתוך החבורה שפרשה מההמון, ולא בתוך ההמון עצמו, ומכאן שואל הסניגור, כיצד זיהה אותו

בחבורה, אם לא ראה את פניו בבירור בתוך ההמון?. לטענת ב"כ הנאשם, העד ראה רק צללית ולא יכול היה לזהות את הפנים.

ברגיל טען בחקירתו בבית המשפט, כי לא זיהה את הנאשם, וזאת בסתירה לדו"ח הפעולה שהוגש חלף חקירתו הראשית, בו טען כי זיהה את הנאשם, וטען כי הזיהוי אינו ברמה שניתן לבסס עליה הרשעה.

שני העדים הודו כי בשל רימוני העשן והגז המדמיע שפוזר, נפגמה הראות. רוב המפגינים היו רעולי פנים, ומכאן שרמת הזיהוי אינה כזו שניתן לבסס עליה הרשעה בפלילים, בפרט נוכח המצב הנסער בו היו נתונים השוטרים בעת פיזור ההפגנה.

ב"כ המאשימה מפנה להודעתו של גרביאן, אשר הוגשה חלף חקירתו הראשית.

לגרסת גרביאן, נאשם 2 השתייך לקבוצת מידי האבנים. בשלב מסוים, נפרדו חלק מהמתפרעים מהקבוצה הגדולה וברחו לתוך בית הקפה. העד שמר לדבריו, על קשר עין עם המתפרעים שרצו לתוך בית הקפה וכשנכנס לבית הקפה, ראה את נאשם 2 מתיישב על אחת הספות ואז עצר אותו. העד ציין כי לא ראה את נאשם 2 זורק אבנים, אולם כן ראה אותו בתוך ההמון שידה אבנים.

בחקירתו הנגדית, לא חזר בו העד מגרסתו, וטען, כי הוא בטוח במאה אחוז כי נאשם 2 היה בין המפגינים שרצו מתוך הקבוצה הגדולה, לתוך בית הקפה והתיישב. עוד הוסיף, כי כשהחבורה התנתקה מההמון, וברחה לתוך בית הקפה, המשיכה ליידות אבנים.

העד שלל את הטענה שהוטחה בפניו, לפיה זיהה את הנאשם על סמך פרטי הלבוש, והדגיש שהזיהוי היה בהתבסס על שמירת קשר עם הנאשם.

הוא מפנה גם להודעתו של ברגיל, שהוגשה חלף חקירתו הראשית, לפיה, ראה את הנאשם בעת מעצרו על ידי גרביאן בבית הקפה, וסייע לו לעצור אותו. לטענתו זיהה אותו כאחד מההמון המתפרע.

אני מקבלת את טענות ב"כ המאשימה.

מהראיות שפורטו לעיל עולה, כי עדי הראייה ראו את הנאשם כשהוא בתוך חבורת המתפרעים, אשר יידתה אבנים לעבר השוטרים, ראו אותו מתנתק מהם ובורח לעבר בית הקפה, וגרביאן אף שמר על קשר עין עמו, עד לתפיסתו בתוך בית הקפה, והיה בטוח במאה אחוז שזה האדם שהיה שייך לחבורת המתפרעים. ברגיל זיהה אותו כאחד מהמתפרעים, הגם שלא שמר עמו על קשר עין. גרסתם לא נסתרה.

די בראיות אלה, כדי הניח את התשתית הנדרשת לשלב זה של ההליך. גרסאות השוטרים לא נסתרו על פניהן, וככל שב"כ נאשם יבקש לטעון כי קיימת חולשה או כרסום במהימנות הראיות, המקום לכך הוא במסגרת הסיכומים בהליך העיקרי.

על כן, אני דוחה את טענת אין להשיב לאשמה ביחס לנאשם 2.

עמוד 3

נאשם 3

ב"כ נאשם 3 מפנה לעדותו של ע.ת. 6, השוטר איגור בוגוסלבסקי, אשר עצר את הנאשם. העד, שוטר יס"מ, תאר ראשית, את האירוע שהתרחש ליד הכניסה הדרומית לעומר, ושלל מכל וכל כי ראה את זורקי האבנים בסמוך לכיכר או בכיכר. האבנים נזרקו מצד הכיכר. בכיכר עצמה לא היתה התקהלות.

בהמשך קיבל הכוח הוראה להדוף את המפגינים לכיוון תל שבע, החל עושה דרכו לתל שבע ונעצר בתחנת הדלק פז, בכניסה לישוב תל שבע, מרחק של 2-3 ק"מ מהכניסה הדרומית לעומר.

טוען הסניגור, כי העד לא יכול לקשור בין המפגינים שזרקו אבנים בכניסה לעומר, לאלה שהתקהלו בתחנת הדלק, או לאלה שהתקהלו בכיכר ליד המשטרה, כי לא שמר על קשר עין עם המתקהלים בכל אחת מהסיטואציות.

ב"כ הנאשם הפנה לתמונה של הכיכר ליד תחנת המשטרה, למרכז מסחרי והמכולת שממוקמת בו. לטענת העד, הוא נתקל בנאשם בפעם הראשונה רק כאשר עצר אותו, ולא ראה אותו לפני כן. עוד ציין, כי עצר את האדם הראשון שנקרה על דרכו, וכי ביצע את המעצר קצת לפני הכיכר. ידיו האבנים והצמיגים היה בכיכר עצמה. העד גם לא ראה את הנאשם זורק אבנים או מניף דגלים, או כל מבצע כל פעולה שיש בה כדי לקשור אותו להפגנות או להתפרעות, אלא רק רץ.

העד ציין, כי כאשר יצא לכיכר לבצע מעצר, ראה מישהו שדומה לנאשם שלא עשה מאומה.

מדברים אלה מסיק הסניגור, כי אין ראייה לכך שהנאשם תקף שוטר או התפרע באופן שגרם נזק. הנאשם נעצר ליד המכולת שלפני הכיכר, ולא בכיכר בה התקהלו המתפרעים, מה שמחזק את טענתו של הנאשם כי ביקר באופן אקראי במכולת, ושם גם נעצר. מדובר במעצר בלתי מידתי, ללא צורך שכן השוטר בחר להיטפל דווקא לאדם שלא לקח חלק בהתפרעות והשוטר עצמו הוא שהפריע למילוי תפקידו. עוד נטען, כי לא ניתן לייחס לנאשם עבירה של חבלה ופגיעה בנסיבות מחמירות בצוותא, שכן אין כל יסוד ראייתי פיזי המלמד כי הנאשם הסכים להפגנה, להתקהלות, לזריקת האבנים ולהבערת הצמיגים. לא ניתן לייחס לו פעילות באירועים האלימים הקודמים, בסמוך לכניסה הדרומית של עומר או בתחנת דלק פז.

ב"כ המאשימה מפנה לדו"ח הפעולה שערך ע.ת. 6 ולהודעה שנגבתה ממנו, אשר הוגשו חלף חקירתו הראשית. העד טען בהודעתו, כי הנאשם היה חלק מההמון המתפרע. העד לא ראה אותו זורק אבנים, אך ראה אותו בתוך חבורת זורקי האבנים. מדברי העד עולה גם, שהפרות הסדר התקיימו גם בתחנת הדלק בכניסה לישוב, וגם בתוך הישוב ליד נקודת המשטרה, ומכאן שמדובר באותו המון מתפרע שנכח בכניסה לישוב עומר, ונהדף לתוך תל שבע. לטענתו, לא נכון שהעד ראה את הנאשם לראשונה כשעצר אותו. העד נשאל מתי זיהה את הנאשם לראשונה, והשיב, כי זיהה אותו בפנים בעת המעצר, אך אין הכוונה שראה אותו אז לראשונה, אלא רק כי קיבל את פרטיו המזהים. אין צורך בזיהוי הפנים בעת התפרעות, ודי בזיהוי הדמות, ובמיוחד כאשר המעצר בוצע בעוד הנאשם מצוי בתוך ההמון המתפרע כגרסת העד. העד הבחין בנאשם גם לפני המעצר, ועצר אותו ליד המכולת, כי ניסה לברוח מהעד ושם נעצר.

אני מקבלת את הטענה כי מדבריו של העד לא עולה קשר בין המתפרעים ביציאה הדרומית מעומר, לבין המתפרעים בכיכר ליד נקודת המשטרה.

עם זאת, איני מקבלת את טענת הסניגור, לפיה, לא הוכחה ולו לכאורה מעורבות הנאשם בעבירות ליד כיכר נקודת המשטרה, שם נעצר. העד אמר במפורש, כי ראה את הנאשם, בתוך חבורת המפגינים. הוא אמנם לא ראה אותו זורק אבנים או עושה פעולה אלימה אחרת, אולם, הנאשם היה בתוך חבורת המתפרעים. העד לא חזר בו מטענה זו, הגם שהודה, כי לראשונה התמקד בנאשם, בעת שעצר אותו, דהיינו, לא ראה אותו לפני כן. בנוסף, העד הסביר כי כשראה לראשונה את הנאשם, הנאשם היה על הכיכר והוא זיהה אותו לפי פרטי לבוש מסויימים אותם ראה לפני כן, ומבנה גוף שמנמן. לשלב זה של ההליך, די בכך שהנאשם היה בתוך חבורה, מתוכה הושלכו אבנים לכיוון השוטרים, וכאשר התבקש לעצור, החל בבריחה. די בכך כדי להקים את הראיה לכאורה, כי היה שותף בעצם נוכחותו בהתפרעות למעשיהם של המתפרעים.

נאשם 4

ב"כ נאשם 4 מפנה לעדותו של ע.ת. 1, אלון שריקי (להלן: "שריקי"), אשר עצר את הנאשם בבית הקפה, לאחר שלטענתו, רץ לשם מחבורת המתפרעים. לטענת הסניגור, העד לא ראה את הנאשם בזמן ההתפרעות בין זורקי האבנים, וגם לא ראה אותו נכנס לתוך בית הקפה. הנאשם ישב עם סיום יום עבודתו כנהג משאית, ושתה קפה בחצר בית הקפה. כשראה את ההתפרעות, נכנס פנימה, ואז עצר אותו העד. העד אישר, שהנאשם היה בתוך המבנה כשנתפס, והעד ראה אותו נכנס מהחצר לתוך בית הקפה, ולא ראה אותו נכנס מהרחוב לחצר. העד דם לא טען שהנאשם נכנס בריצה, אלא תיקן את עצמו לבקשת הסניגור, ולמרות שאמר בעדותו במשטרה "רץ" למעשה "נכנס".

ב"כ המאשימה מפנה לאמרתו של שריקי שהוגשה חלף חקירתו הראשית, אשר קושרת את הנאשם להתפרעות, ממנה לא חזר בחקירה הנגדית.

אני דוחה את טענת הסניגור.

בהודעתו, אשר הוגשה חלף חקירתו הראשית, אומר שריקי כך:

"יש לציין שאיני מכיר את הבחור, ולא זיהיתי אותו אם הוא זה שזרק את האבנים, אבל זיהיתי שהוא רץ פנימה לתוך הסנוקר מתוך ההמון הזועם" (שורה 13).

ובהמשך:

"ש: האם ראית את הבחור הזה שאמר לך שהוא נהג הסעות וזיהית אותו בתחנה. האם ראית אותו בהמון הזועם של המתפרעים?"

ת: כן הוא רץ לתוך הסנוקר" (שורה 21).

בחקירה הנגדית אישר העד לשאלת הסניגור, כי הפעם הראשונה בה ראה את הנאשם היתה כאשר נכנס מהרחבה החיצונית לרחבה הפנימית של הסנוקר.

בחקירה החוזרת הבהיר העד, כי המתפרעים היו מחוץ לסנוקר, ברחבה החיצונית, כך שאין משמעות מזכה לכך שהנאשם נראה לראשונה ברחבה החיצונית של הסנוקר, כי שם עמדה חבורת המתפרעים.

"בוא אני אחדד דבר אחד. המתפרעים היו מחוץ לסנוקר, באזור שאתה ציינת. כביכול ברחבה שמוחץ לסנוקר. המתפרעים היו שם ואמרתי, הוא נכנס עם ההמון לתוך הסנוקר" (עמ' 25 שורה 16).

בנסיבות אלה אין מקום לקבל טענת אין להשיב לאשמה. העד לא חזר בו מגרסתו המקורית, והבהיר, כי חבורת המתפרעים הגיעה לרחבה שמוחץ לסנוקר ושם הבחין בנאשם לראשונה, כשהוא נכנס לתוך הסנוקר, מתוך חבורת המתפרעים. בכך יש כדי לקשור אותו, לצורך שלב זה של ההליך, לעבירות המיוחסות לו, לפחות בכל הנוגע להתפרעות בכיכר ליד המשטרה.

נאשם 5

ב"כ נאשם 5 מפנה לעדותו של ע.ת. 3 איציק שיש, אשר עצר את הנאשם בבית הקפה, לאחר שלטענתו, ראה אותו רץ מכיוון המתפרעים לבית הקפה, הגם שלא ראה אותו מידה אבנים. לטענת הסניגור, לא היה בנאשם דבר מה מיוחד שגרם לעד לעצור אותו. עוד נטען, כי מחד העד מאשר כי המרחק בין המקום בו קיבלו את ההנחיה לבצע מעצר, ומקום תפיסת הנאשם, הוא ק"מ אחד, ומאיך טוען כי ביצע את המעצר שניות לאחר קבלת הפקודה. העד גם התבטא, כי הנאשם נעצר בהתאם ל"סבירות" שלו. טוען הסניגור, כי אין מדובר בהנחה שהיא סבירה, כי לא בהכרח כל מי שנמצא במקום, הגיע לשם כמתפרע מההפגנה. המתפרעים נכנסו לבית הקפה והתערבבו עם האורחים שישבו שם, והשוטרים עצרו ללא הבחנה. העד גם מדבר על נאשם, כעל "הראשון שתפסתי" ומציין כי יכולים היו עוד להיות 100 כמותו. העד נשאל אם לנאשם היו סימנים של אדם אחרי התפרעות, כגון, פחד, נשימות חטופות ומשיב שלא שם לב. מדובר לטענת הסניגור בעדות יחידה של שוטר אחד שלא סיפק את ההסברים מניחי הדעת לכל השאלות. לעדותו אין חיזוק והיא עומדת בסתירה לגרסת הנאשם לגבי נסיבות ישיבתו בבית הקפה.

ב"כ המאשימה מפנה להודעתו של איציק שיש, אשר הוגשה בהסכמה חלף חקירתו הראשית. עולה מההודעה, שהנאשם נעצר לאחר שהעד רדף אחרי משתתפי ההתפרעות שהחלו לברוח לכיוון הסנוקר, ושמר על קשר עין עם הנאשם, אותו ראה רץ מכיוון ההמון לכיוון בית הקפה, עד שעצר אותו. העד לא חזר בו מחקירתו הנגדית מהדברים.

אני מקבלת את עמדת ב"כ המאשימה. הדברים שנאמרו על ידי העד מבססים לכאורה את אשמתו של הנאשם, וכל טענה ביחס להעדר חיזוק או סתירות כאלה ואחרות, אין מקומה במסגרת טענה שאין להשיב לאשמה.

אשר על כן אני דוחה את טענת הנאשמים.

ניתן והודע היום, כ"ד כסלו תשע"ו, 06 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.